

กู่เกียรติ เวียงหญ่ท้ย 2557: ภวะโกชนากการของผู้สูงอายในอำเภอนางรอง จังหวัคบุรีรัมย์
ปริญญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (คหกรรมศาสตร์) สาขาคหกรรมศาสตร์ ภาควิชา
คหกรรมศาสตร์ อาจารย์ที่ปริญาวิทยานิพนธ์หลัก: อาจารย์มาริษา กู่กัญญกุล, Ph.D.
133 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภวะโกชนากการของผู้สูงอายในอำเภอนางรอง
จังหวัคบุรีรัมย์ อีคทั้งศึกษาปริมาณพลังงานและสารอาหารที่ผู้สูงอายได้รับในแต่ละวัน และศึกษา
ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยพื้นฐานกับภวะโกชนากการของผู้สูงอาย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ
ศึกษา คือ กลุ่มผู้สูงอายที่อาศัยอยู่ในเขตอำเภอนางรอง จังหวัคบุรีรัมย์ ที่มีอายุระหว่าง 60-70 ปี
จำนวน 380 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย เก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ ซึ่งแบบสัมภาษณ์นั้นมีส่วน
ของข้อมูลพื้นฐาน การบริโภคอาหาร และแบบประเมินภวะโกชนากการ ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้
พบว่า เป็นผู้สูงอายเพศชายร้อยละ 24.7 เพศหญิงร้อยละ 75.3 อายุ 60-70 ปีทั้งหมด สถานภาพสมรส
ร้อยละ 67.4 การศึกษาอยู่ในช่วงชั้นประถมศึกษาร้อยละ 78.9 มีอาชีพทำไรทำสวนร้อยละ 55.0 มี
รายได้ 0-1000 บาท ร้อยละ 21.5 นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าดัชนีมวลกายในระดับปกติ
(18.5-22.9 กก/ม²) ร้อยละ 50 กลุ่มตัวอย่างมีการประเมินภวะโกชนากการโดยการใช้แบบประเมิน
ภวะโกชนากการ Mini Nutritional Assessment (MNA) อยู่ในระดับภวะโกชนากการดีร้อยละ 55.8
นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างรับประทานอาหารหลักภายใน 1 วันจำนวน 3 มื้อ ร้อยละ 88.9 อาหารที่
รับประทานส่วนใหญ่เป็นอาหารที่ประกอบขึ้นภายในครัวเรือน ร้อยละ 88.2 กลุ่มตัวอย่างชอบ
รับประทานอาหารประเภทคูน คัม นึ่งร้อยละ 28.7 กลุ่มตัวอย่างได้รับปริมาณพลังงาน คาร์โบไฮเดรต
โปรตีน และไขมันในแต่ละวันนั้น ทั้งในเพศชายและเพศหญิงต่ำกว่าปริมาณที่คณะกรรมการจัดทำ
ข้อกำหนดสารอาหารที่ควรได้รับประจำวันมีเพียงปริมาณ โปรตีนเท่านั้นที่เพศชายได้รับสูงกว่าที่
กำหนด สำหรับปริมาณของวิตามินที่กลุ่มตัวอย่างได้รับมีเพียงปริมาณวิตามินบีหนึ่งและบีสองที่
เพศหญิงได้รับมากกว่าปริมาณที่กำหนด ส่วนปริมาณของเกลือแร่มีเพียงปริมาณฟอสฟอรัสที่
เพศชายได้รับและปริมาณ โซเดียมที่เพศหญิงได้รับเท่านั้นที่สูงกว่าข้อกำหนดและยังพบอีกว่าการ
ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยพื้นฐานกับภวะโกชนากการของผู้สูงอาย ซึ่งปัจจัยด้านเพศ
รายได้ และระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับภวะโกชนากการ แต่ปัจจัยด้านค่าดัชนีมวลกาย
และการรับประทานอาหารมื้อหลักของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับภวะโกชนากการอย่างมี
นัยสำคัญระดับ 0.05